

SEBASTIJAN VALENTAN

Pet pesmi

Dan resnice

Leži v zaprtem rovu
na stotine kosti,
bil krutež je na krovu
brez čustev in vesti.

Nasilneža je roka
kot jastreb zbiral,
brez smisla in brez vzroka
nedolžne ubijala.

Nemirna vest se oglaš
in prosi usmiljenja,
nič več se ne ponaša
nekdaj zaslepljena.

O, pride dan resnice
enkrat za utišane,
to sito bo pravice
za roke vzvišene.

Krokar

Oropano
izdano dostojanstvo –
izigrano.

Še sneg ni pal
na veje,
ki brez listja
razgaljene
ne morejo se skriti.

Brezlistno drevje je
kot bi bilo požgano.

Le krokar najde v njem
zavetje.

Pa tudi on je onemel.

Daleč od raja

Na veke večnost ne bo minila,
pa tudi pekel večno traja.

Zakaj ne bi živel
za srečno večnost

od pekla vstran,
saj tam je dan
kot tisoč let,
kot pusti svet,

brez luči
in brez smehljaja

daleč,
daleč vstran od raja.

Šopek smrti

O, smrt,
tvoj vrt pisano je cvetje,
je osat in je pelin,
je cvetoči rožmarin.

Ko se popek v cvet spreminja
in ko mak že s polja izginja,
smrt v vazo devlje rože,
slavni pušeljci naredi,

v njem bom jaz
in v njem boš ti.

Mir

Jasno nebo,
le veter se oglašča,
saj v tišini odmeva
slišen je njegov glas.

Drugo vse spi,
počiva,
sameva ulica in trg.

Še vročina je utrujena
in nič je ne premakne.

Ta mir želim ujeti
in spraviti ga
za čas nemirni.